

עמ"ת 32251-11-24 - ישראל זגורי נ' מדינת ישראל

פלילי - ראיות לכאורה - מעצר

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

פלילי - חוק העונשין - עבירות רכוש

בית המשפט העליון

עמ"ת 32251-11-24

לפני: כבוד השופט יוסף אלרון

העורר: ישראל זגורי
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף
הגליל-נצרת ב-מ"ת 12207-09-24 מיום
31.10.2024 שניתנה על-ידי השופטת ג' ג'בארין
כליפה
י"ז בחשוון (18 נובמבר 2024)
תאריך הישיבה: עו"ד גל הרניק בלום
בשם העורר:
בשם המשיבה:

החלטה

1. לפניי ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (השופטת ג' ג'בארין כליפה) ב-מ"ת 12207-09-24 מיום 31.10.2024 שבה הורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 402(ב)

ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); וחבלה חמורה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(2) לחוק. בתמצית יתואר כי לפי כתב האישום, העורר יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למשיבה, קשר קשר לשדוד את המתלון, אדם המתמודד עם בעיות נפשיות, אשר הוא בן משפחתו של העורר. בשעות הערב, העורר והאחר הגיעו באמצעות רכב אל מחוץ לביתו של המתלון, וניגשו לבית כשאחד מהם הציג עצמו ככזב כעובד חברת חשמל. לאחר שהמתלון סרב להכניסם לביתו, הם תקפו אותו בביתו בצוותא חדא, ולאחר מכן שדדו מחדרו תיק ובו סכום של כ-70,000 ש"ח.

בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד העורר, המשיבה הגישה בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו. בבקשה נטען, בין היתר, כי יש ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של העורר, ובכללן תיעוד מצלמות אבטחה המאפשר לעקוב באופן רציף אחר תנועות העורר ונסיעתו ברכב כאשר הוא מזהה את עצמו בחלק ניכר ממסלול הנסיעה. בנוסף, נטען כי קמה לעורר עילת מעצר סטטוטורית מסוג מסוכנות (סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים), בשל כך שמיוחסת לו עבירת אלימות חמורה. מלבד זאת, המשיבה הדגישה כי לחובת העורר מספר הרשעות קודמות בעבירות של התפרצות לבתי מגורים, אשר בגין נידון לעונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח.

3. בית המשפט המחוזי נדרש תחילה לבחינת קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו הנטענת של העורר. בתוך כך, נקבע כי "קיים מארג ראיות נסיבתיות לכאוריות, בעל עוצמה המקימה מסקנה לכאורית בדבר סיכוי סביר להרשעה, אם כי לא בעוצמה גבוהה". כך נקבע, בין היתר, על סמך גרסת המתלון ובני משפחתו למול הסתירות בגרסת העורר, וכן על סמך תיעוד מצלמות אבטחה מרחבי העיר ומקרבת בית מגורי המתלון. בצד האמור, נקבע כי "יש להכיר בחולשות וקשיים ראייניים", בכללם, העובדה כי לא נמצאה ראיה חפצית "ישירה" הקושרת את העורר למעשים המיוחסים לו, וכי ישנו קושי מסוים גם בתיעוד מצלמות האבטחה. ואולם, הודגש כי החולשה הראייתית אינה פוגמת בתשתית הראייתית הנדרשת בשלב זה.

אשר לעילת המעצר, בית המשפט המחוזי הדגיש את המסוכנות הרבה הנשקפת מהעורר כפי שנלמד מנסיבות המעשים המיוחסים לו, ומעברו הפלילי המכביד הכולל הרשעות בעבירות של התפרצות לבית מגורים בגין נידון לעונש מאסר בפועל. עוד צוין כי שירות המבחן התרשם אף הוא ממסוכנות העורר וקבע כי ישנם גורמי סיכון רבים להישנות מקרים פורצי חוק מצדו, וכי קיים סכסוך של מספר שנים בין העורר לבין המתלון, באופן המגביר את הסיכון להישנות עבירות דומות.

4. בבחינת חלופת מעצר אפשרית עבור העורר, בית המשפט המחוזי הפנה למסקנות שירות המבחן כי המפקחות המוצעות ומיקום חלופת המעצר אינם מתאימים למשימה זו, בייחוד על רקע גורמי הסיכון כאמור. בנוסף, נדחתה בקשת העורר לבחינת חלופת מעצר מוסדית-טיפולית בהיעדר צורך ממשי ורלוונטי, תוך שנקבע כי מתקבל הרושם שהבקשה היא "אך ורק לצורך התחמקות מהמשך המעצר

מאחורי סורג ובריח".

בשקלול האמור, ובהתחשב בהימנעות שירות המבחן מהמלצה על שחרור העורר לחלופת המעצר, בית המשפט המחוזי הורה כאמור על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

מכאן הערר שלפניי.

5. לטענת העורר, החלטת בית המשפט המחוזי בעניינו, שגויה. תחילה, העורר משיג על הראיות לכאורה לחובתו, משנטען כי אין כל זיהוי ישיר שלו כמבצע העבירה, לא על-ידי המתלונן או אביו ולא באמצעות ראיות פורנזיות וכיוצא באלו. כל זאת בעוד שמסכת הראיות כוללת ראיות נסיבתיות בלבד, ובראשן תיעוד מצלמות אבטחה בהן נצפות דמויות שאינן מזוהות. גם ביחס למסוכנות אשר נטען כי נשקפת ממנו, נטען כי שגה בית המשפט המחוזי אשר "ינק" את התרשמות שירות המבחן, אף שזה האחרון "חרג מסמכותו" עת התייחס בתסקיר המעצר להערכת סיכון הנשקפת מהעורר.

אשר לבחינת חלופת מעצר עבור העורר, נטען כי בית משפט המחוזי שגה בכך שאימץ במלואה את המלצת שירות המבחן, מבלי שהתרשם בעצמו מהמפקחים המוצעים. בנוסף, נטען כי בית המשפט שגה משלא הורה על בחינת אפשרות לחלופת מעצר מוסדית, שכן בשים לב לנסיבותיו האישיות, זוהי חלופת המעצר המתאימה עבורו.

6. מנגד, באת-כוח המשיבה סומכת את ידיה על החלטת בית המשפט המחוזי. בתוך כך, נטען כי מסכת הראיות הלכאורית לחובת העורר מבוססת ומתפרשת החל מגרסאות המתלונן ואביו דרך תיעוד מקיף של מצלמות אבטחה וכלה בסתירות בגרסאות העורר בעצמו. מעבר לכך, הודגש כי לנוכח חומרת המעשים המיוחסים לו אשר הופנו כלפי בן משפחה, ובשים לב להתרשמות שירות המבחן ממסוכנותו הרבה ומעברו הפלילי המכביד, אין מקום להורות על חלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני, ואף לא על חלופת מעצר טיפולית בשלב זה.

7. דין הערר להידחות. כידוע, עת נבחן מעצרו של נאשם עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, די בכך שישנן ראיות בעלות פוטנציאל להביא להרשעתו בתום ההליך (בש"פ 5305/22 צאנע נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (14.8.2022)). בעניינו, ברי כי מסכת הראיות הלכאורית לחובת העורר כפי שפורטה בחלקה בהחלטות בית המשפט המחוזי, מגבשת את הדרישה הראייתית הנדרשת בשלב זה של ההליך. זאת, הן בשל איכות הראיות וטיבן הן בשל גיוון הראיות והתפרשותן הרחבה.

8. מעבר לכך, קביעותיו של בית המשפט המחוזי באשר למסוכנות הנשקפת מהעורר מקובלות גם

עליו. מעשי השוד והאלימות המיוחסים לו מלמדים על התנהגות משוללת רסן, אשר חומרה יתרה נודעת להם משאלו הופנו כלפי בן משפחתו של העורר וכאשר ברקע לכך ניצב סכסוך ממושך בין השניים. כך גם העובדה שהמתלונן מתמודד עם בעיות נפשיות מלמדת על חוסר העכבות מצידו של העורר, אשר לא בחל בדבר לצורך הגשמת המטרה העבריינית של ביצוע השוד האלים, כפי המיוחס לו.

9. עברו הפלילי המכביד של העורר רובץ אף הוא לחובתו, שעה שהורשע לא פעם ולא פעמיים בעבירות התפרצות לבתי מגורים, גניבה, היזק לרכוש ועבירות אלימות. בגין הרשעות אלו, העורר ריצה עונשי מאסר בפועל ממושכים, אשר בחלקם אף הופעלו עונשי מאסרי על תנאי שנגזרו עליו בגין עבירות קודמות. העורר אינו ירא אפוא מפני הדין ומפני רשויות החוק, וברי כי לא בנקל ניתן לאיין את המסוכנות הרבה הנשקפת ממנו או ליתן בו אמון במידה המצדיקה את שחרורו לחלופת מעצר, בשלב זה.

10. על רקע האמור, טוב עשה בית המשפט המחוזי אשר אימץ את המלצת שירות המבחן. שכן, כלל ידוע הוא כי בית המשפט לא יסטה מהמלצה שלילית של שירות המבחן אלא במקרים חריגים ובהתקיים טעמים כבדי משקל (בש"פ 6107/24 מדינת ישראל נ' ברכה, פסקה 4 (11.8.2024)). טעמים חריגים מעין אלו, אין במקרה שלפנינו. אמנם, על דרך הכלל, ראוי כי בית המשפט יתרשם בעצמו מהמפקחים המוצעים, אולם בנסיבות המקרה שלפנינו, חלופת המעצר שהוצעה אינה הולמת בכהוא-זה את הצורך המוחשי בהתמודדות עם מסוכנות העורר.

11. אף אין ממש בטענות העורר ביחס לבחינת חלופת מעצר מוסדית-טיפולית בעניינו. כידוע, שילובו של נאשם בקהילה טיפולית ייבחן בשלב גזירת דינו, ואילו בשלב מעצרו תישקל אפשרות זו רק במקרים חריגים. זאת, בעיקר כאשר הנאשם כבר החל בהליך טיפולי עוד לפני ביצוע העבירה בגינה נעצר, או כאשר ישנו פוטנציאל הצלחה גבוה לטיפול, וכל עוד יש בכך כדי להעניק מענה הולם למסוכנות הנשקפת מהנאשם. תנאים אלו נועדו להבטיח את כנות רצון הנאשם להשתקם ואת הצלחת הטיפול, לצד מתן מענה הולם למסוכנותו (בש"פ 4945/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (29.6.2023)).

עניינו, אינו בא בשערי המקרים החריגים המצדיקים חלופת מעצר מוסדית-טיפולית בשלב זה. העורר בעצמו לא העלה טענה מבוססת כי הוא נוטל חלק בהליך טיפולי או כי הוא נזקק להתערבות טיפולית מסוימת, ודאי שלא נטען כי ישנו קשר בין השימוש בחומרים אלו לבין העבירות המיוחסות לו. מעבר לכך, גם המסוכנות הנשקפת מהעורר כפי שהתרשם שירות המבחן וכפי שנלמד מעברו הפלילי המכביד, לא בנקל תקבל מענה הולם באמצעות חלופה מעין זו. לבסוף, וכפי שהעיר בית המשפט המחוזי, ספק אם הבקשה לבחינת חלופת מעצר מוסדית טיפולית בשלב זה נעשתה בכנות ומתוך צורך אמיתי של העורר.

12. בהינתן האמור, בשים לב לחומרת המעשים המיוחסים לעורר ולמסוכנות הנשקפת ממנו, דין הערר להידחות.

ניתנה היום, י"ז חשוון תשפ"ה (18 נובמבר 2024).

יוסף אלרון
שופט